

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI LĂM

TRƯỚC CAO TĂNG THUẬT RÕ TÌNH HÌNH

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đại sư nhất định phải thấy máu mới được hay sao ?

Chàng rung thanh trường kiếm đâm liên năm chiêu. Năm chiêu kiếm này nhanh như điện chớp khiến mắt người không thể nhìn được.

Nhà sư già gạt được bốn chiêu nhưng không tài nào tránh khỏi chiêu thứ năm. Lão bị mũi kiếm của Lý Hàn Thu đâm trúng cánh tay trái thanh giới đao rớt xuống đất máu tươi chảy ra đầm đìa.

Lý Hàn Thu thu kiếm về nói:

- Đại sư...

Nhà sư vẫy tay ngắt lời:

- Các hạ có thể qua được cửa ải này, thôi đi đi.

Lý Hàn Thu giơ trường kiếm lên nói:

- Tân muội chúng ta đi thôi.

Mấy nhà sư lùi ra hai bên nhường lối, Lý Hàn Thu cùng Tân Nhi đi được vài trượng thì đến một chỗ ngã tư ở đây có hai vị lão tăng mặc áo cà sa đỏ sánh vai mà đứng. Nhà sư mé tả hai tay đều cầm một lá đồng bặt, nhà sư mé hữu cầm một thanh giới đao.

Mục quang của Lý Hàn Thu vừa tiếp xúc với hai nhà sư đã biết ngay gặp phải kình địch.

Nguyên hai vị hoà thượng này tuy nhiều tuổi mà vị nào sắc mặt cũng hồng hào thần khí ung dung khiến ai đứng trước mặt cũng sinh lòng kính trọng.

Lý Hàn Thu khẽ bảo Tân Nhi:

- Trận chiến đấu này nhất định nguy hiểm vô cùng Tân muội đứng ra xa một chút.

Chàng liếc mắt nhìn hai vị lão tăng nói:

- Tại hạ là Lý Hàn Thu đến cầu kiến chương môn quý tự nhưng không được, đành phải đâm liên tiến vào.

Nhà sư mé tả cầm song bặt nói:

- Thí chủ đừng nói nhiều nữa, động thủ đi thôi.

Lý Hàn Thu thung thảng nói:

- Té ra các vị cao tăng chùa Thiếu Lâm chỉ nói chuyện đánh nhau chứ không muốn hiểu tình lý.

Nhà sư mé hữu cầm giới đao đáp:

- Thí chủ đã vào qua được bốn chặng há chẳng đánh nhau rồi ư ?

- Tại hạ vì tình thế bất buộc chẳng thể làm khác được.

Nhà sư cầm song bạt nói:

- Thí chủ đã phạm vào giới luật chùa Thiếu Lâm bọn bản tăng cũng chẳng thể làm khác được.

Nhà sư sử đao nói tiếp:

- Nếu bây giờ thí chủ nguyện ý trở về cũng hãy còn kịp, nếu thí chủ nhất định vào qua chặng này thì sau có muốn rút lui cũng không được nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy ?

Nhà sư cầm đao nói:

- Đây là chặng thứ năm, thí chủ mà qua đây rồi tức là đã vào trọng địa của chùa Thiếu Lâm, bắt đầu từ chặng thứ sáu thì không phải là chuyện chiến đấu thông thường nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Từ chặng sau cách chiến đấu thế nào ?

- Đó là cuộc chiến đấu một sống một chết hơn nữa dù thí chủ có hối hận cũng không thể nào rút lui khỏi chùa Thiếu Lâm được.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Tình thực mà nói thì dù cuộc chiến đấu có thể chết người tại hạ cũng không sợ gì. Nhưng đó là trường hợp tại hạ được phóng tay chiến đấu không kể gì đến sự thương vong của đối phương và đó mới là sự chiến đấu thích hợp với thanh trường kiếm của tại hạ. Nhưng tại hạ không muốn vì câu kiến phương trượng quý tự mà phải đi đến chỗ máu đổ thịt rơi.

Lý Hàn Thu nói mấy câu này ra ngoài sự tiên liệu của hai nhà sư, hai nhà sư đưa mắt nhìn nhau đồng thanh nói:

- Theo ý thí chủ thì phải chăng bây giờ thí chủ muốn rút lui khỏi chùa Thiếu Lâm ?

- Tại hạ đến đây chẳng phải vì việc riêng, thế mà quý tự kiên trì không cho bái kiến quý chuông môn. Nếu tại hạ dùng phương pháp cứng rắn để tiến vào thì khó lòng tránh khỏi tấn thảm kịch đổ máu khi đó dù tại hạ có được yết kiến chuông môn quý tự hoặc một vị trưởng lão nào cũng thành ra vô vị.

Nhà sư cầm đao cười mát nói:

- Thí chủ biết hối đầu kịp thời thì có thể tránh khỏi một trường kiếp nạn.

Lý Hàn Thu đột nhiên tra kiếm vào vỏ quay lại nhìn Tân Nhi nói:

- Chúng ta đã tỏ ý hết lòng mà không được bái kiến chuông môn phái Thiếu Lâm tưởng chúng ta nên rút lui để khỏi gây thảm cảnh máu đổ người chết.

Tân Nhi đáp:

- Đúng ! Chúng ta đã gắng sức hết lòng không hổ thẹn với lương tâm, vậy việc sau này của võ lâm chỉ còn trông vào lòng trời.

- Phải rồi ! Chúng ta về thôi.

Hai người trở gót đi ra, dọc đường gặp rất nhiều tăng lữ nhưng chẳng một ai ngăn cản.

Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi đi rất mau chỉ trong khoảnh khắc ra khỏi cổng lớn chùa Thiếu Lâm. Lý Hàn Thu quay lại nhìn cổng chùa một lần nữa rồi khẽ nói:

- Tiểu huynh đối với chùa Thiếu Lâm vẫn một lòng sùng kính, bây giờ mới hiểu tại nghe không bằng mắt thấy. Lời đồn của võ lâm quả là không thể tin được.

Bỗng nghe có tiếng niệm phật hiệu rồi nói:

- Hai vị thí chủ hãy dừng bước.

Lý Hàn Thu cau mày nhìn lại thì thấy có một vị lão tăng mày bạc mặc áo cà sa vàng từ cổng chùa khoan thai bước ra. Vị lão tăng này pháp tướng trang nghiêm mày trắng như tuyết, mới trông đã biết ngay là một vị lão tăng đắc đạo.

Lý Hàn Thu vừa ngó thấy vị lão tăng này đã sinh lòng kính ụy.

Lão tăng từ từ bước tới trước mặt Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu khom lưng hỏi:

- Tiên bối có điều chi dạy bảo ?

Lão tăng mày trắng thủng thẳng đáp:

- Bần tăng biết là hai vị bị khuấy tất rất nhiều.

Lý Hàn Thu ngập ngừng hỏi:

- Đại sư là...

Lão tăng mày bạc đáp:

- Bần tăng là giám viện chùa Thiếu Lâm.

Tần Nhi biết giám viện là một chức khá cao trong chùa Thiếu Lâm lập tức nói ngay:

- Té ra đại sư là giám viện.

Nhà sư mày bạc đáp:

- Bần tăng pháp danh Phổ Độ.

Lý Hàn Thu chấp tay hỏi:

- Đại sư kêu bọn tại hạ không hiểu có điều chi dạy bảo ?

Phổ Độ đại sư đáp:

- Sở dĩ bần tăng làm lỡ một chút cuộc hành trình của hai vị thí chủ là có ý muốn thỉnh giáo một điều.

- Xin đại sư cho nghe.

- Nơi đây không phải là chỗ nói chuyện mời nhị vị quá bộ theo bản tăng vào trong này.

Đoạn lão trở gót đi trước, Lý Hàn Thu cùng Tân Nhi đưa mắt nhìn nhau rồi đi theo Phổ Độ đại sư. Ba người xuyên qua một khu rừng tùng đến một chỗ có phiến đá lớn thì dừng lại.

Phổ Độ đại sư chấp tay nói:

- Đây là chốn hoang dã không có trà tiếp khách xin hai vị thí chủ lượng thứ cho.
- Đại sư bất tất phải khách sáo, đại sư có điều chi dạy bảo xin cứ nói ra.
- Lão tăng đã coi bức thư của Vu Trường Thanh thí chủ.

Lý Hàn Thu "ồ" lên một tiếng tự hỏi:

- Đại sư đã coi thư của Vu Trường Thanh sao lại không mời mình vào chùa ?

Phổ Độ đại sư dường như nhìn thấy mối hoài nghi trong lòng Lý Hàn Thu liền nói ngay:

- Bản tăng tọa thiền tĩnh lại mới nhìn thấy phong thư thì hai vị đã ra khỏi chùa, nên bản tăng phải lật đật rượt theo.

- Té ra là thế !

Tân Nhi đột nhiên xen vào:

- Dĩ nhiên đại sư đã đọc thư của gia sư và nhất định hiểu rõ nội tình rồi.

Phổ Độ đại sư đáp:

- Trong thư có mấy điều khả nghi bản tăng không thể nào hiểu được cần phải thỉnh giáo hai vị.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đại sư có điểm nào nghi hoặc ?

- Theo lời Vu huynh nói trong thư thì trong vòng nửa năm gần đây Phương Tú thâm nạp rất nhiều thủ hạ, song về thời gian thư này đã hơn ba tháng rồi, như vậy tính thời gian thư đến quá trễ.

Tân Nhi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Văn bối lớn mật có điều muốn hỏi đại sư.

- Điều gì ?

- Phương Tú giả danh hiệp nghĩa mà hành động tàn ác đã lâu như vậy chẳng lẽ trong quý tự lại không hay biết gì ?

- Tệ chủng môn đã phái một số đệ tử đến miền Kim Lăng Châu nhưng những người này được phái đi phần lớn chưa trở về.

Lý Hàn Thu ngắt lời nói:

- Theo lời đại sư nói phần lớn chưa về tức là cũng có một số người đã trở về rồi phải không ?

- Chính thế ! Kể ra có một số người về rồi nhưng bọn này lại cực kỳ tôn sùng Phương Tú. Chúng nói là y đầy đủ tác phong của nghĩa hiệp không có dấu hoen ố. Sự thực Phương Tú đã gây thù hận nhiều người, nhưng những người hành động nghĩa hiệp chắc phải là trừ cường hào, ác bá cùng những phần tử trong phe hắc đạo thì làm thế nào mà tránh khỏi những chuyện thù oán.

Lý Hàn Thu chưa kịp bình luận gì về những tin tức mà Phổ Độ đại sư thu lượm được thì nhà sư đã nói tiếp:

- Trong thủ thư của Vu huynh nói là trong vòng nửa năm Phương Tú đã thu nạp rất nhiều vũ dục, bần tăng so với lời báo cáo của bọn đệ tử bản phái thì chúng cũng nói rằng trong Phương gia đại viện chứa nhiều cao nhân lui tới và một số đông ở hẳn trong đó. Nhưng đây chỉ là biện pháp phòng vệ kẻ thù đến ám toán chứ không phải y chiêu tập hào kiệt để hành động tàn ác.

Lý Hàn Thu sững sốt nói:

- Té ra là thế ! Thảo nào bọn văn bối không thấy phái Thiếu Lâm có hành động nào đối phó với Phương Tú.

- Tuy bần tăng nhận được những tin tức kia mà trong lòng lúc nào cũng ôm mối hoài nghi. Hỡi ơi ! Chương môn đệ tự đối với vụ này lại bất đồng ý kiến đối với bần tăng về chỗ nhận xét giống nhau. Tệ chương môn cùng bần tăng đã nghị sự rất lâu trong Tàng Kinh Cốc về việc này.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Bọn văn bối không dám phiên trách gì phái Thiếu Lâm, từ đây tới thành Kim Lăng cách nhau hàng muôn dặm thì sự thực khó mà truyền tới nơi được.

Phổ Độ đại sư nói:

- Sở dĩ bần tăng ôm mối hoài nghi vì trong vòng hơn tháng nay chùa Thiếu Lâm xảy ra nhiều biến cố trọng đại, ngoài mấy vị trưởng lão bị uổng mạng một cách kỳ dị, tệ chương môn cũng bị trọng thương..

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Thưa đại sư ! Thế là chương môn quý tự không phải ở trong thời kỳ đóng cửa toạ thiền như lời tri khách tăng đã nói với văn bối ư ?

- Cái đó tưởng thí chủ không nên trách tri khách tăng ở tệ tự vì vụ đó chương môn và bần tăng đã ra lệnh cho y không được tiết lộ với người ngoài. Thực tình thì chương môn đang điều dưỡng thương thế không tiện tiếp khách.

Lão thở dài nói tiếp:

- Bần tăng xin nhắc lại đây là vụ bí mật của bản tự không nên tiết lộ ra ngoài, chắc hai vị thí chủ cũng hiểu cho chuyện này mà để cho người ngoài hay biết chẳng tốt đẹp gì. Mong rằng hai vị kín tiếng cho.

- Cái đó văn bối hiểu rõ lắm đại sư bất tất phải quan tâm.

- Hai vị thí chủ tới đây ngoài việc đưa thư còn điều chi muốn bảo nữa chăng ?

- Thừa đại sư ! Bọn văn bối vâng lệnh Vu lão tiên bối tới đây trình thủ thư và rất mong được bái kiến chương môn quý tự để trình bày cho người hay Phương Tú là người thế nào.

Phổ Độ đại sư hỏi:

- Bần tăng không hiểu hai vị thí chủ có đem nội tình nói cho bần tăng nghe được chăng ?

Lý Hàn Thu nói:

- Dĩ nhiên là được...

Đoạn chàng đem những điều trải qua mà chàng đã tai nghe mắt thấy trong Phương gia đại viện nói cho Phổ Độ đại sư nghe một cách tường tận. Nhưng đối với nhà chùa chàng dấu nhẹm những chuyện xảy ra về tư tình nhi nữ trong Phương gia đại viện.

Phổ Độ đại sư gật đầu thờ dài hỏi:

- Lý thí chủ đã trà trộn vào Phương gia đại viện có phát hiện được người của tệ tự còn ở trong đó không ?

- Vụ này văn bối không được mắt thấy không dám trình bày một cách hàm hồ, nhưng Tần cô nương đây ở Phương gia đại viện đã lâu nên biết khá nhiều nội tình ở trong đó.

Phổ Độ đại sư quay sang ngó thẳng vào mặt Tần Nhi hỏi:

- Nữ thí chủ ! Chẳng phải bần tăng muốn hỏi vấn vợ mà muốn trong những chi tiết nhỏ nhặt có thể giúp mình tìm ra được những điều trọng yếu. Bần tăng hy vọng nữ thí chủ tường thuật một cách tỷ mỉ cho bần tăng nghe được chăng ?

Tần Nhi nói:

- Văn bối xin trình bày thẳng vào chính đề, theo chỗ văn bối biết thì trong Phương gia đại viện chẳng những có người của quý tự mà còn phái Võ Đương cùng các môn phái khác, dường như cũng có rất nhiều nhân vật bị cầm tù trong Phương gia đại viện.

Phổ Độ đại sư trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Trong tệ tự quả là đã có rất nhiều đệ tử bị mất tích không hiểu sống chết ra sao?

Tần Nhi đáp ngay:

- Nếu vậy thì nhất định họ bị giam hãm trong Phương gia đại viện rồi.

Phổ Độ đại sư thờ dài nói:

- Mấy năm gần đây Phương Tú cả gan hành động càn rỡ, chắc hẳn cho là đã chuẩn bị đầy đủ không còn uý kỵ gì nữa.

Tần Nhi đáp:

- Văn bối cũng nhận thấy thực lực của Phương Tú hiện nay rất là hùng hậu, văn bối còn nghe nói hắn liên minh với những cao thủ võ lâm ở miệt Tây Bắc.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trước kia Phương Tú chỉ uỷ kỳ hai môn phái lớn nhất là Thiếu Lâm và Võ Đang. Nếu hần tự biết chưa thể nào chống cự được với hai phái này thì quyết nhiên chẳng khi nào hần dám vọng động một cách khinh suất.

- Có thể hần dùng thủ đoạn khống chế bắt người để bản tự phải lo tự giữ lấy mình..

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Chùa Thiếu Lâm đã xảy ra việc gì rồi chẳng ?

Phổ Độ đại sư ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Kể ra những điều bí mật ở trong tể tự không tiện nói với người ngoài, nhưng bản tăng đã đem lòng tín nhiệm hai vị tất giữ bí mật dùm cho thì nói ra cũng không hề gì.

- Nếu là việc cơ mật của quý tự thì hay hơn hết là đại sư không nên nói ra.

Phổ Độ đại sư nói:

- Kỳ thực những điều rắc rối trong tể tự thì bản tăng vừa rồi đã nói cho hai vị.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vụ quý chương môn bị thương thế nào ?

- Ngoài việc tể chương môn bị thương lại còn mấy vị trưởng lão bị uống mạng một cách thần bí.

- Những vị trưởng lão đó bản lĩnh đến trình độ nào ?

- Các vị đó đều là cao thủ hạng nhất trong bản tự.

- Quý tự đã tìm ra được manh mối của vụ này chưa ? Đã biết ai là hung thủ chưa?

Phổ Độ đại sư đáp:

- Theo sự điều tra của bản tăng thì dường như các vị đó trúng phải thứ ám khí có chất kịch độc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn quý chương môn thì sao ?

- Tể chương môn dường như cũng bị thương về ám khí, có điều công lực của ngài rất thâm hậu nên không đến nỗi phải bỏ mạng.

- Phải chăng đó là hành vi của người ngoài tới đây ?

Phổ Độ đại sư lắc đầu đáp:

- Kỳ quái là ở chỗ đó ! Công cuộc phòng vệ tại chùa Thiếu Lâm rất nghiêm mật người ngoài khó lòng mà vào được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu vậy chẳng lẽ đó lại là hành vi của chính người trong bản tự hay sao ?

Phổ Độ đại sư đáp:

- Vụ này thực khó mà tìm ra đáp án vì bản tăng nghĩ rằng những hộ pháp kề cận tề chúng môn toàn là những người vào chùa từ thuở nhỏ chưa từng tiếp xúc với ngoại giới, như vậy thì sao những nhân vật đó biết đường sử dụng ám khí ? Huống chi việc sử dụng ám khí là một điều tối kỵ trong bản môn.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Vụ này nếu điều tra được hiện tình một cách tường tận thì việc tìm ra kẻ khả nghi cũng không lấy gì làm khó lắm.

Phổ Độ đại sư gạt đi:

- Đây là việc riêng của tề tự bản tăng không dám phiền đến thí chủ phải ra tay.

Lý Hàn Thu tủm tủm cười nói:

- Văn bối đã hiểu rõ thâm ý của đại sư. Một môn phái lớn được cả võ lâm thiên hạ tôn sùng như phái Thiếu Lâm thì khi nào lại những chuyện bí mật trong quý tự tiết lộ cho người ngoài biết ?

Phổ Độ đại sư khẽ thở dài nói:

- Thương thế của tề chúng môn hiện nay tiến triển rất khả quan chỉ trong vòng năm ba ngày nữa là có thể bình phục. Khi đó tất nhiên ngài sẽ có biện pháp để ứng phó với đại cuộc trong võ lâm, nhất là về chính sách đối nội.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng đại sư kêu bọn văn bối lại chỉ để hỏi về mấy câu này ?

- Bản tăng muốn biết tường tận hơn về Phương Tú để chờ thương thế tề chúng môn trở lại bình phục sẽ có thêm tài liệu để trình bày với ngài. Bản tăng mong rằng những tài liệu của nhị vị thí chủ sẽ giúp ích rất nhiều cho cuộc tham khảo của tề chúng môn.

- Những điều mà bọn văn bối hiểu về Phương Tú đều đã trình bày với đại sư.

- Hai vị đã nhiệt thành tới đây chắc cũng hy vọng tề tự sẽ nhúng tay vào công cuộc chung trong võ lâm. Vì thế mà bản tăng mong rằng hai vị vui lòng cho biết hết tất cả những gì cần biết.

Tần Nhi lắng lắng hồi lâu nghe Phổ Độ thiền sư cùng Lý Hàn Thu đối đáp bỗng nàng hỏi xen vào:

- Còn có một việc đây vẻ thần bí kỳ lạ, văn bối chẳng hiểu có nên đưa ra không?

Phổ Độ đại sư đáp:

- Bản tăng đã nói rõ muốn hiểu cặn kẽ nội tình thì hai vị cho biết nhiều chừng nào hay chừng nấy.

Tần Nhi quay lại đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Lý đại ca ! Đại sư nói vậy đại ca tính sao ? Liệu có thể trình bày cùng đại sư được chăng ?

- Được lắm ! Cô nương nói cho đại sư nghe.

- Trong Phương gia đại viện có một nơi cực kỳ thần bí, ngoài Phương Tú không một ai trong nhà được bước vào.

Phổ Độ đại sư hỏi:

- Nơi đó tình hình thế nào ? Cô nương có thể cho biết thêm điều gì nữa chăng ?

- Khi còn trong Phương gia đại viện, văn bối không được tiến vào bao giờ nên chẳng thể nào biết rõ tường tận. Có điều mỗi lần văn bối thấy nhân vật nào ra vào chỗ đó đều toàn thân mặc đồ trắng lại dùng một chiếc cánh khiêng ra vào.

Phổ Độ đại sư ồ lên một tiếng rồi hỏi:

- Những người ra vào đó nữ thí chủ không quen biết một người nào ư ?

- Văn bối không quen biết vì họ không phải là người trong viện.

- Có phải nữ thí chủ đã trú ngụ trong Phương gia đại viện một thời gian khá lâu không ?

Tần Nhi gật đầu đáp:

- Từ ngày văn bối bắt đầu hiểu việc và ghi nhớ được chuyện này kể ra đã được mười năm có lẻ.

oOo